

[Erna Sørensen.]

efter den og ikke foretage nogen ændring i reglen om, hvornår der kan foretages svangerskabsafbrydelse, når der er fare for kvindens liv eller helbred. Men hvis vi sætter dette punktum, kommer vi jo i den samme situation, som man var i, kort efter at den nugældende lov trådte i kraft: man måtte udsende et cirkulære for at forklare, hvordan loven skulle praktiseres. Det samme vil man blive nødt til, hvis vi nu gennemfører en lov, der ikke har den tilføjelse, som flertallet er gået ind for. Jeg tror, at situationen så vil blive endnu mere uklar, end den var tidligere, og at den praksis, som gennem de forløbne år fra 1938 til nu er bygget op, absolut vil blive vanskeligere at afgrænse. I hvert fald kan man ikke forvente, at cirkulærene vil komme til at lyde meget anderledes end de cirkulærer, der nu er gældende, og som vi har søgt at indarbejde i lovforslaget. Det er min motivering for at stemme for § 1, stk. 1, nr. 1, i den affattelse, bestemmelsen har fået i ændringsforslaget under nr. 2; som den ærede ordfører for udvalget har gjort rede for. Jeg tror ikke, man kan sige, at det er vidtrækkende ændringer, således som det ærede medlem fru Ellen Poulsen sagde; jeg tror kun, det er en stadfæstelse af den praksis, man har i dag; og at det er nødvendigt, forekommer mig at være ganske tydeligt efter de oplysninger, vi har fået under udvalgsbehandlingen og kommissionsarbejdet.

Der er et punkt, hvor jeg ikke har kunnet følge flertallet, nemlig med hensyn til § 1, stk. 1, nr. 4. Der står her, at svangerskabsafbrydelse kan finde sted, „når i ganske særlige tilfælde alvorlige fysiske og psykiske defekter eller andre lægeligt begrundede forhold medfører, at kvinden skønnes uegnet til at tage vare på sit barn.“

I hvert fald for mig har det stået sådan i kommissionen og under udvalgsarbejdet, at retten til svangerskabsafbrydelse har været dikteret af bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, hvor det står, at svangerskabsafbrydelse kan finde sted, når det er nødvendigt for at afværge alvorlig fare for kvindens liv eller helbred. Det betyder, at kvindens tarv går forud for det ufødte barns. Når man nu i nr. 4 taler om tilfælde, hvor kvinden skønnes uegnet til at tage vare på sit barn, er det i

virkeligheden barnets tarv, der bliver det afgørende, og man bryder altså den linie, som for mig har været den afgørende under udvalgsbehandlingen.

Jeg mener ikke at kunne stemme for denne regel, selvom det er en undtagelsesregel — det er jeg klar over — thi jeg vil ikke være med til i denne forbindelse at lovfæste en bestemmelse, som foregriber det pågældende barns skæbne her i livet.

Løvrigt er det rigtigt, som den ærede ordfører sagde, at det har voldt mange vanskeligheder at opnå enighed om affattelsen af stk. 2 i § 1, altså spørgsmålet om abort, hvor det hedder, at „bortset fra de i § 1, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde må afbrydelse kun undtagelsesvis foretages efter udløbet af den 20. svangerskabsuge.“ Vi ved, at lægerne er uenige om denne bestemmelse. Efter min opfattelse må det, såsnart man bliver klar over, at den pågældende kvinde skal have sit svangerskab afbrudt, være opgaven ikke under nogen form at forhale eller forsinke sagen, og jeg håber, at man vil praktisere denne bestemmelse sådan, at den bliver en undtagelsesbestemmelse, og at disse sager altid bliver fremmet mest muligt. Når jeg er gået med til bestemmelsen i den foreliggende form, skyldes det de henvendelser, vi har fået, om at der i praksis har været behov for så lang en frist i visse tilfælde, men jeg håber som sagt, at man vil fremme disse sager så meget som muligt, og at man ikke foretager en afbrydelse, når fosteret er 5—6 måneder gammelt. Dette sidste synes mig meget utiltalende, og det er jo også navnlig det synspunkt, lægerne har fremsat, når de har ønsket, at fristen skulle forkortes.

Jeg håber, at man, når lovforslaget bliver vedtaget, vil gå i gang med det store oplysningsarbejde, som er nødvendigt. Det er jo en meget fremmelig ungdom, vi har nu om dage, og jeg tror, at spørgsmålet om, hvornår den skal have seksualundervisning, er ret underordnet. Jeg tror, at det, man særlig skal arbejde med, er at gøre ungdommen klar over, hvilket ansvar den påtager sig ved i en tidlig alder at have erotiske forbindelser, som medfører, at de sætter et eller flere uønskede børn i verden.

Det er klart, at denne lov vil komme til at koste penge, men det er efter min mening også et område, hvor vi er nødt til allesam-